

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3598/2021
21.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца ПР АА, власник ТПУР "ББ", ..., чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Божидарка Стојаковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 459/20 од 19.01.2021. године, у седници одржаној 21.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 459/20 од 19.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 902/17 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 357.042,66 динара, са законском затезном каматом од 14.09.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу законске затезне камате на досуђени износ, почев од 01.01.2015. године, закључно са 13.09.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 104.382,00 динара.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 459/20 од 19.01.2021. године, ставом првим изреке, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у погледу главне ствари садржане у ставу првом изреке, и у делу одлуке о трошковима поступка, садржане у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о законској затезној камати утолико што се обавезује тужена да тужиоцу на износ главног потраживања од 357.042,66 динара, плати законску затезну камату од 17.08.2019. године до исплате, док се део тужбеног захтева за исплату законске затезне камате за период од 14.09.2017. године до 16.08.2019. године, одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба тужене у делу оспоравања става другог изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији тужене. Имајући у виду стање у спису, ради се о спору ради дуга. Наиме, спор ради дуга, као у конкретном случају, се решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, односно зависи од чињеница утврђених у сваком конкретном случају, те се не ради о правном питању које је потребно размотрити ради уједначавања судске праксе, односно правном питању од општег интереса и питању у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, сагласно члану 404. став 2. наведеног закона.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Побијаном одлуком одлучено је о тужбеном захтеву, чија је вредност предмета спора 357.042,66 динара, постављеним у тужби од 14.09.2017. године, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Имајући у виду вредност предмета спора, ради се о спору мале вредности, обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да против одлуке другостепеног суда у поступку о споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

У конкретној ситуацији изјављена ревизија није дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда. Ово из разлога, што се, како је наведено, ради о спору мале вредности, па у таквој ситуацији правно дејство посебне процесне норме (479. став 6. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења првостепене пресуде, у смислу 403. став 2. ЗПП. Поред наведеног, преиначење одлуке о споредном тражењу, као у конкретном случају, преиначење законске затезне камате, никада не води дозвољености ревизије услед преиначења, у смислу наведене законске одредбе.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић